

Для України збільшення економічної самостійності регіонів продиктоване необхідністю врахування сучасних загальносвітових тенденцій розвитку, серед яких економічна взаємодія регіонів є пріоритетним напрямком. Однак влада залишається жорстко централізованою, а повноваження та ресурси місцевого самоврядування – обмеженими та недостатніми.

Отже, політика регіонального розвитку в розвинених країнах і країнах, що розвиваються, принципово різна. У країнах, що розвиваються, підтримка надається найбільш перспективним територіям, це веде до зростання регіональної нерівності, але штовхає вперед всю країну. Після досягнення певного рубежу (10-15 тис. дол. ВВП за ПКС на душу населення), відбувається перехід до політики вирівнювання між регіонами. Але в розвинених країнах ефективність такої політики дуже обмежена, хоча і спирається вона не тільки на перерозподіл ресурсів, а й на активізацію внутрішніх можливостей розвитку відсталіх регіонів, мобілізацію людського капіталу і потенціалу місця.

Історичний досвід регіонального розвитку в інших країнах, особливо в Європі, показує, що важливо ретельно збалансувати мету зменшення диспропорцій із зусиллями, які докладаються для підтримання динамічного економічного зростання. Євросоюз країнам-кандидатам у співтовариство встановлює, що країни повинні мати регіональні інститути, які мають право формулювати цілі регіональної політики, і виступає за координацію регіональної політики між центральним урядом і регіональними органами влади. Так, у Польщі інституціями, які займаються питаннями регіонального розвитку, є Державна рада з питань регіональної політики, Польське агентство з питань регіонального розвитку; у Чехії – Міністерство регіонального розвитку, Міністерство праці та соціальної політики; в Угорщині – Міністерство доквілля і регіональної політики, Національна Рада регіонального розвитку, Національний фонд регіонального розвитку; у Словенії – Фонд регіонального розвитку та збереження заселення сільських районів.

Потрібно зазначити, що в Україні сформувалися компетентне експертне співтовариство, серйозні аналітичні центри, які працюють переважно поза державною сферою. На жаль, їхні розробки та рекомендації у більшості випадків не враховуються органами державної влади, особливо на регіональному рівні. Механізм взаємодії між неурядовим сектором і владою належною мірою не налагоджений.

Висновки. Світовий досвід державного регулювання регіонального розвитку значною мірою диференційований, що зумовлено особливостями і розвиненістю національних економік, державним устроєм країн, політичними традиціями і формами міжнародної інтеграції, а отже, виділити домінуючу модель реалізації політики регіонального розвитку практично неможливо.

Завдання подолання диспропорцій у соціально-економічному розвитку регіонів країни, що є основним у регіональній політиці урядів розвинених держав, вирішується переважно за рахунок випереджального росту декількох регіонів, що стають центрами інноваційного розвитку країни і демонструють новий тип економічного та соціального зростання для інших територій. Державна підтримка відсталіх, слабозрозумітих регіонів у вигляді прямих фінансових трансфертів спрямована на вирівнювання соціально-економічного розвитку різних регіонів країни та уникнення економічного застою та соціальної напруженості.

Українська держава, маючи значну кількість регіонів, що претендують на статус депресивних, не здатна одноосібно здійснювати довгострокові інвестиції у

такі регіони. Потрібне спрямування інвестиційної співучасті держави, місцевого самоврядування, суб'єктів підприємництва та представників населення, насамперед, на максимально ефективне використання ресурсів регіону. При цьому важливо збалансувати мету зменшення диспропорцій із зусиллями, які докладаються для підтримки динамічного економічного зростання.

Література

1. Treaty establishing the European Economic Community (1957) // Portal site of the European Union. [Electronic resource]. – Mode of access <http://www.eurlex.europa.eu/en/treaties/index.html>.
2. Азійський прорив. Висновки для України // Києво-Могилянська Бізнес Студія. – 2006 р. – № 16. – 70 с.
3. Дорогунцов С.І. Соціально-економічні системи продуктивних сил регіонів України / С.І. Дорогунцов, Л.Г. Чернюк, П.П. Борщевський та ін. / за заг. ред. С.І. Дорогунцова. – К.: Вид-во "Нічлава", 2002. – 690 с.
4. Европейская региональная политика: источник вдохновения для стран, которые не входят в ЕС?. – Бельгия: European Union, 2009. [Электронный ресурс]. – Доступный с http://www.ec.europa.eu/regional_policy/sources/docgener/presenta/international/external_ru.pdf.
5. International Monetary Fund, World Economic Outlook Database, Data for 2010. [Electronic resource]. – Mode of access <http://www.imf.org/external/pubs/ft/weo/2010/02/weodata/weorept.aspx>.
6. Федюк В. Регіональний розвиток у Швеції та Україні / В. Федюк, А. Биченко // Національна безпека і оборона. – 2009. – № 1. – С. 48-50.

Луцук С.Д., Луцук В.Е. Мировой опыт формирования и реализации политики регионального развития и возможности его внедрения в Украине

Исторический опыт регионального развития доказывает, что полностью ликвидировать региональную дифференциацию и достигнуть динамичного экономического роста практически невозможно. Уменьшение диспропорций в экономическом и социальном развитии регионов возможно главным образом за счет стимулирования использования внутренних ресурсов самих регионов. При этом важно сбалансировать цель уменьшения диспропорций с усилиями, что предпринимаются для поддержки динамичного экономического роста.

Ключевые слова: политика регионального развития, проблемные регионы, опыт реализации региональной политики, дифференциация социально-экономического развития.

Luchik S.D., Luchik V.Ye. World experience formation and realization of regional development policy and its possible implementation in Ukraine

The historical experience of regional development proves that completely get rid of regional differentiation while dynamic economic growth impossible. Overcoming disparities in economic and social development of the regions may decide mainly by promoting the use of internal resources of the regions. It is important to balance the goal of reducing disparities with efforts exerted to support the dynamic economic growth.

Keywords: regional development policy problem areas, the experience of regional policy, the differentiation of social and economic development.

УДК 346.548:33.477

*Проф. О.В. Макара, д-р екон. наук –
Східноєвропейський НУ ім. Лесі Українки*

ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА ЯК ФАКТОР РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СИСТЕМІ ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ОРІЄНТИРІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Здійснено аналіз теоретико-методологічних засад формування економічної безпеки. Виявлено та обґрунтовано чинники, загрози формування економічної безпеки у сучасних умовах розвитку підприємницької діяльності. Виділено головні напрями зміцнення економічної безпеки в системі формування соціальних орієнтирів національної економіки.

Ключові слова: економічна безпека, підприємницька діяльність, загроза, концепція національної безпеки, соціальні орієнтири національної економіки.

Постановка проблеми. На порозі третього тисячоліття сучасні кризові стани та нестабільна кон'юнктура світового ринку зумовлюють необхідність нашій державі переосмислення свого місця і ролі у глобальному просторі й формування моделі господарської системи з орієнтацією на максимальний соціально-економічний ефект [4]. У таких умовах актуальним є питання щодо забезпечення здійснення економічної діяльності, зокрема на рівні суб'єктів господарювання.

Український ринок перебуває на стадії становлення і механізми його регулювання ще є досить хиткими та невідпрацьованими, зокрема йому притаманна відсутність сталих норм права захисту інтересів підприємців. Спеціалісти з питань безпеки вважають, що одним із напрямів створення для вітчизняних підприємств, їх економічного виживання за умов формування соціальних орієнтирів національної економіки є виявлення та нейтралізація загроз економічній стабільності підприємництва, вироблення підґрунтя щодо стабільної підприємницької діяльності й забезпечення безпеки підприємств.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Значний внесок у вивчення системи та механізму зміцнення національної безпеки країни, її складових зробили Л. Абалкін, В. Аверянов, О. Бандурка, О. Барановський, В. Богачев, З. Варналій, О. Власюк, З. Герасмчук, Б. Губський, К. Ефремов, Я. Жаліло, З. Живко, С. Жук, В. Кириченко, А. Кондаков, Т. Клебанова, В. Ліпкан, Ю. Лисенко, С. Міщенко, О. Мельник, С. Мосов, В. Мунтян, І. Оніщенко, С. Покропивний, О. Плотнікова, В. Пономаренко, Н. Реверчук, Н. Різник, Р. Руденський, Г. Ситник, С. Смольський, О. Черняк, В. Шевчук, І. Шульга та ін. Однак і на сьогодні постає завдання дослідження економічної безпеки в системі чинників розвитку підприємницької діяльності та формування соціальних орієнтирів національної економіки.

Метою дослідження є аналіз теоретико-методологічних засад формування економічної безпеки в сучасних умовах розвитку підприємницької діяльності, виокремлення й обґрунтування головних чинників, загроз та напрямів зміцнення економічної безпеки в системі формування соціальних орієнтирів національної економіки.

Виклад основного матеріалу. Економічна безпека є провідною складовою національної безпеки. Вона відображає причинно-наслідковий зв'язок між економічною могутністю країни, її воєнно-економічним потенціалом та національною безпекою. У процесі визначення економічної безпеки національної економіки необхідно розмежовувати поняття національної та державної безпеки. Цікавими й конструктивними є підходи польських дослідників до визначення дефініції "економічної безпека держави", що наведені у табл. 1.

Державна безпека і національна безпека є однопорядковими поняттями з позиції горизонтальної структури, у вертикальній структурі державна безпека – один із рівнів національної безпеки. Національна безпека будь-якої держави – це системна категорія права, політичної економії та політології, тісно пов'язана з категоріями територіальної єдності й недоторканності, агресії та примусу, економічної незалежності та економічного суверенітету тощо.

Згідно зі Законом України "Про основи національної безпеки України", економічна безпека держави – це стан рівноваги і соціально орієнтованого розвитку національної економічної системи, що досягається завдяки реалізації сукупності форм та методів економічної політики [3].

Табл. 1. Тракткування дефініції "економічна безпека держави"

Економічна безпека держави	Автор
Збалансований стан ендо- та екзогенного функціонування національної економіки, в якій виникає ризик порушень рівноваги, для зниження якого необхідна реалізація визначених і ухвалених організаційно-равових норм і стандартів, принципів соціального співіснування	Raczkowski K. [8, с. 81]
Безперервне функціонування економік, тобто збереження основних показників розвитку, а також забезпечення компаративної рівноваги з економіками інших країн	Książkowski K. M. [9 с. 32]
Означає умови гармонійного розвитку, що дає змогу будувати сталий добробут громадян держави. З точки зору макро економічної безпеки – це стабільність зайнятості, низький рівень безробіття, передбачувані перспективи розвитку економіки, що характеризуються зниженням ліквідності. У мікро економічному вимірі – це платоспроможність суб'єкта господарювання, бізнесу. В обох випадках йдеться про здатність збалансувати зобов'язання з огляду на потреби в середньотроковій перспективі	Żukowska K. [10, с. 47]

Для досягнення належного рівня економічної безпеки необхідне проведення єдиної державної політики, яка була б підкріплена системою скоординованих заходів, адекватних внутрішнім та зовнішнім загрозам, що виникають в державі. Без ефективно реалізованої політики неможливо домогтися виходу з кризи та створити ефективні механізми соціального захисту населення, управління усією економічною ситуацією.

До основних принципів забезпечення економічної безпеки України відносять: дотримання законності на всіх етапах забезпечення економічної безпеки; баланс економічних інтересів особи, сім'ї, суспільства, держави; взаємну відповідальність особи, сім'ї, суспільства, держави щодо забезпечення економічної безпеки; своєчасність і адекватність заходів, пов'язаних із відверненням загроз і захистом національних економічних інтересів; надання пріоритету мирним заходам у вирішенні як внутрішніх, так і зовнішніх конфліктів економічного характеру; інтеграцію національної економічної безпеки з міжнародною економічною безпекою [2].

Правовою базою, що регламентує забезпечення економічної безпеки України, є:

1. Конституція України – у ст. 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього українського народу [1].
2. Закони України: "Про національну безпеку України", "Про Раду національної безпеки і оборони України", "Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом"; податкове та валютне законодавство; законодавство України про приватизацію, банкрутство, зовнішньоекономічну діяльність; Кримінальний, Кримінально-процесуальний, Цивільний, Цивільно-процесуальний, Митний, Бюджетний, Господарський кодекси України тощо, які мають безпосереднє відношення до регулювання відносин в економічній сфері.
3. Укази та Розпорядження Президента України.
4. Постанови та Розпорядження Кабінету Міністрів України.

Безпека підприємницької діяльності залежить від окремих чинників. Шкоду інтересам підприємців може бути завдано внаслідок несприятливої економічної політики держави, протиправних дій конкурентів, кризових явищ в економіці, непередбачених змін кон'юнктури ринку, стихійного лиха, надзвичайних подій, управлінської некомпетентності, соціального напруження тощо.

Забезпечення економічної безпеки національної економіки потребує розгляду великої кількості напрямів. До структурних елементів національної економічної безпеки відносять: макроекономічну, фінансову (бюджетну, валютну, грошово-кредитну, боргову, безпеку страхового та фондового ринків), зовнішньоекономічну, інвестиційну, науково-технологічну, енергетичну, виробничу, демографічну, соціальну, продовольчу безпеки [5, 6]. Кожен з виділених напрямів економічної безпеки переслідує реалізацію відповідних національних інтересів.

Концепція національної безпеки України пропонує єдиний національний інтерес, що безперечно стосується економічної безпеки України – створення самодостатньої соціально орієнтованої ринкової економіки [7].

Формування самодостатньої соціально орієнтованої ринкової економіки передбачає втілення в життя важливих пріоритетів. Серед найважливіших національних економічних інтересів, від реалізації яких залежить майбутнє України, добробут і процвітання нації, вирішення соціальних питань населення, працівників виділяють такі [1]: створення надійної системи економічної безпеки України, забезпечення можливості самостійного, прогресивного національно-економічного розвитку; зростання добробуту українських громадян; вирішення державою соціальних проблем (безробіття, бідність, злочинність, житлове забезпечення тощо); забезпечення населення продовольчими товарами, поліпшення якості і структури споживання; розвиток внутрішнього ринку та внутрішнього попиту; проведення рішучої боротьби з "тіньовою" економікою; створення соціально-однорідного середовища в усіх регіонах держави, усунення дисбалансу в їхньому соціально-економічному розвитку; забезпечення зайнятості населення та високого рівня трудових ресурсів; створення однакових соціальних та економічних можливостей для всіх громадян України; створення самодостатньої, конкурентоспроможної, соціально спрямованої, потужної національної економіки тощо.

Гарантом захисту національних економічних інтересів повинна виступати держава. Однак в Україні відсутній брак чітко встановлених національних економічних інтересів, не сформовано їхню цілісну систему. Це дає змогу урядовцям різних рівнів управління виправдовувати власні дії, запевняючи, що вони повністю відповідають національним економічним інтересам.

Україна виявилася не спроможною формувати сучасні проекти, що здатні підвищити конкурентоспроможність економіки та має незначний вплив на власну зовнішню сферу економіки, внаслідок чого необхідне застосування стратегії пристосування до постійно виникаючих загроз, що значною мірою ускладнене через відсутність комплексної політики в цьому напрямі та слабкість державного управління.

Серед першочергових проблем забезпечення економічної безпеки є відстеження й оцінка рівня загроз пріоритетним національним інтересам, а отже, їх взаємозалежність: розрахунок сумарного потенціалу, розкриття закономірності в системі "пріоритети національних інтересів – загрози". Загрозами економічній безпеці України необхідно вважати чинники, що безпосередньо чи у перспективі уне-

можливають або ускладнюють реалізацію національних економічних інтересів, створюючи перешкоди на шляху до нормального розвитку економіки і безпеки незалежному державному існуванню та добробуту народу. Загрози економічній безпеці України набули, на жаль, перманентного характеру і провокують її критичний стан. Тому завдання усіх суб'єктів національної економіки у сучасних умовах полягає у створенні надійної системи блокування і упередження економічних загроз, яка б забезпечувала її стабільність та розвиток.

Сьогодні в Україні панує високий рівень заборгованості, а повільність внутрішніх змін є серйозною загрозою для збереження економічної безпеки нашої держави. Необхідні дії, спрямовані на збудження розвитку малого і середнього бізнесу, зокрема підприємств, що займаються інноваційною діяльністю, створенням енергоощадних технологій та відновленням енергетики.

Політика України виявилася нестійкою до зовнішніх перешкод, зокрема фінансові кризи спричинили істотні проблеми, що вплинули на розвиток підприємницької діяльності та економіки загалом: відсутність достатнього нагляду над функціонуванням фінансових установ, занадто малий потенціал вітчизняної промисловості, яка уможливає глобальну експансію на зарубіжні ринки, занадто великі привілеї для деяких економічних агентів тощо. Така ситуація свідчить про те, що до питання економічної безпеки необхідно підходити інтегровано, ґрунтуючись на тотальному аналізі загроз та їх наслідків.

Для створення цілісної системи національних, економічних інтересів та їх ефективного функціонування насамперед необхідно:

- створити досконалу нормативну базу;
- проводити моніторинг національних економічних інтересів та їх моделювання;
- створити сховище даних щодо національних економічних інтересів;
- забезпечити баланс національних економічних інтересів та їх гармонійне поєднання.

Виходячи з ситуації в українській економіці, а також із тенденцій, які спостерігаються в процесі її реформування, варто виділити стрижневі внутрішні та зовнішні загрози економічній безпеці України (табл. 2).

Загрози економічній безпеці у перспективі породжують стратегічні та національні ризики. Кожній загоді відповідає певний ступінь ризику. Необхідність визначення ступенів ризику значною мірою зумовлена питанням визначення прийняттого рівня безпеки. Кількісний вимір різних видів загроз завдяки визначенню рівня ризиків дає змогу порівнювати ці види загроз між собою і, відповідно, визначати рівень безпеки – ступінь їх захищеності. Національні ризики включають в себе стандартні ризики, які мають певний ступінь вірогідності настання, що характеризують стан розвитку економіки та політики відповідної країни, а також сукупність специфічних ризиків, характерних для розвитку цієї країни. До стандартних ризиків будь-якої країни відносять такі: природні, країнові, політичні, загально-економічні, фінансові. Особливе місце в цій групі посідає країновий ризик, який пов'язаний з наявністю глобального ризику, залежить від політико-економічної стабільності країни, імпортерів та експортерів, факторів, що зумовлюють внутрішньо- та зовнішньоекономічні ризики.

Табл. 2. Стрижневі внутрішні та зовнішні загрози економічній безпеці України [5, с. 54-67; 6, с. 133-145; 7]

Внутрішні загрози	Зовнішні загрози
<ul style="list-style-type: none"> - відсутність на державному рівні розробленої концепції та системи економічної безпеки; - низький рівень науково-технічного потенціалу, втрата лідерства на важливих напрямках НТР; - високий рівень зношеності матеріально-технічної бази багатьох економічних галузей; - необґрунтована лібералізація зовнішньоекономічної діяльності; - надто різка диференціація у доходах та споживанні населення, зростання рівня бідності, високий рівень безробіття; - негативна, антисоціальна політика у сфері приватизації; - криміналізація економіки, зростання її "тіньового" сектору та високий рівень корупції у державно-управлінській сфері; - недосконалість законодавства у сфері економічних відносин та механізмів формування економічної політики; - відсутність мотивації до праці тощо. 	<ul style="list-style-type: none"> - зниження інвестиційних надходжень в економіку держави; - значна частка сировинного експорту в зовнішньоекономічній діяльності та втрата традиційних ринків збуту; - залежність забезпечення України від імпорту продовольчих товарів, товарів повсякденного попиту, технологічної продукції стратегічного значення; - скуповування іноземними фірмами підприємств України з метою усунення їх як із зовнішніх, так і з внутрішніх ринків збуту; - негативний вплив на національну економіку світових фондових, фінансових та валютних ринків; - високий рівень зовнішнього боргу тощо.

За умов, що нині склалися в Україні та світі, зростає роль стратегії національної безпеки, яка має полягати не так у захисті держави та її політичних інститутів, як у захисті людини і суспільства. Основним принципом стратегії національної безпеки має бути принцип балансу інтересів людини, суспільства та держави. За нових умов основу стратегії національної безпеки України мають становити універсальні ціннісні орієнтири, спрямовані на побудову правової демократичної держави, громадянського суспільства і соціально орієнтованої ринкової економіки.

Висновки. У процесі підвищення соціальної спрямованості економічної політики, вибору моделі соціально-економічного розвитку важливим принципом має стати взаємодія об'єкта господарювання і ринку, який є сукупністю економічних агентів і разом з тим самостійною цілісністю, з метою підвищення значення соціальних цілей. Суб'єкт господарювання може існувати тільки за умови безперервної взаємодії з ринковим середовищем. Для цього необхідне ефективне функціонування підприємницької діяльності, забезпечення економічної безпеки підприємництва та ринку загалом.

Література

1. Конституція України. [Електронний ресурс]. – Доступний з [http://zakon.rada.gov.ua/go/254 k/96-вр](http://zakon.rada.gov.ua/go/254%20k/96-вр).
2. Господарський Кодекс України від 16.01.2003 р., № 436-IV. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/g=436-15>.
3. Закон України "Про основи національної безпеки України" // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003. – № 39, ст. 351. зі змінами внесеними згідно із Законами від 18.04.2013 № 221-VII. – С. 221-238.
4. Макара О.В. Особливості розвитку соціально орієнтованої підприємницької діяльності / О.В. Макара // Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі : зб. наук. праць. – Полтава : Вид-во ПУЕТ. – 2012. – № 2 (53). – С. 11-15.

5. Мунтян В.І. Економічна безпека України / В.І. Мунтян. – К. : Вид-во КВЦ, 1999. – 462 с.
6. Предборський В.А. Економічна безпека держави : монографія / В.А. Предборський. – К. : Вид-во "Кондор", 2005. – 391 с.
7. Розвиток підприємницької діяльності в Україні. Державна підтримка Українського експорту. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.ukrexport.gov.ua/>
8. Raczowski K. Percepcja bezpieczeństwa ekonomicznego i wyzwania dla zarządzania nim w XXI wieku / K. Raczowski. Bezpieczeństwo ekonomiczne. Wyzwania dla zarządzania państwem, Wolters Kluwer, Warszawa, 2012. – 346 s.
9. Księżopolski K.M. Bezpieczeństwo ekonomiczne / K.M. Księżopolski. Dom Wydawniczy ELIPSA, Warszawa, 2011. – 268 s.
10. Żukrowska K. Ekonomia jako sfera bezpieczeństwa państwa / K. Raczowski, K. Żukrowska, M. Żuber. Interdyscyplinarność nauk o bezpieczeństwie, Difin, Warszawa, 2013. – 326 s.

Макара О.В. Экономическая безопасность как фактор развития предпринимательской деятельности в системе формирования социальных ориентиров национальной экономики

Проведен анализ теоретико-методологических основ формирования экономической безопасности. Выявлены и обоснованы факторы, угрозы формирования экономической безопасности в современных условиях развития предпринимательской деятельности. Выделены главные направления укрепления экономической безопасности в системе формирования социальных ориентиров национальной экономики.

Ключевые слова: экономическая безопасность, предпринимательская деятельность, угроза, концепция национальной безопасности, социальные ориентиры национальной экономики.

Makara O.V. Economic safety as a actor of business activity development in the system of forming of social oriented of the national economy

In the article the analysis of theoretical and methodological principles of forming of economic safety is conducted. Factors and threats of economic safety in modern conditions of development of business activity are identified. The main directions of strengthening the economic security in the system of forming of social oriented of the national economy are distinguished.

Keywords: economic safety, entrepreneurial activity, threat, concept of national security, social orientations of the national economy.

УДК 338.24(447.83)

Доц. О.Я. Малиновська, канд. екон. наук;
студ. М.І. Біляк – Львівська державна фінансова академія

ОСОБЛИВОСТІ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ РЕГІОНУ (НА ПРИКЛАДІ ЛЬВІВЩИНИ)

Розкрито сутність поняття "економічна безпека регіону" у сучасних умовах. Проаналізовано економічну безпеку Львівського регіону. Визначено як забезпечується економічна безпека регіонів у межах регіональної політики. Досліджено загрози економічній безпеці регіонів України. З'ясовано фактори, за яких може бути досягнута максимальна економічна безпека регіону.

Ключові слова: економічна безпека регіону, загрози регіону, складові економічної безпеки Львівського регіону, регіон, інфраструктура та виробничий потенціал, фактори економічної безпеки.

Постановка проблеми. Під час аналізу економічної ситуації в регіоні вживають термін економічна безпека регіону, під якою розуміють сукупність поточного стану, умов, факторів, що характеризують стабільність і поступальний розвиток економіки регіону, органічно інтегрованої в економіку країни як відносно самостійна структура. На рівні муніципального утворення економічна безпека передба-